

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2020. november 18.*

„Közös kül- és biztonságpolitika – Az Európai Unió Bosznia-Hercegovinában folytatott rendőri missziójához kirendelt nemzeti szakértő – Átcsoportosításra vonatkozó határozat – Hatáskörrel való visszaélés – Szolgálati érdek – Lelki zaklatás – Az átcsoportosítás büntető jellege – Felelősség – Nem vagyoni kár”

A T-271/10. RENV II. sz. ügyben,

H (képviseli: L. Levi ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: A. Vitro és A. de Elera-San Miguel Hurtado, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

elsősorban egyrészt az Európai Unió Bosznia-Hercegovinában folytatott rendőri missziója (EUPM) személyzeti vezetője által 2010. április 7-én hozott, a felperest a Banja Luka-i (Bosznia-Hercegovina) regionális irodába *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* munkakörbe átcsoportosító határozat, másrészt a Bosznia-Hercegovinában folytatott EUPM-ről szóló, 2009. december 8-i 2009/906/KKBP tanácsi határozat (HL 2009. L 322., 22. o.) 6. cikke szerinti EUPM-misszióvezető által 2010. április 30-án hozott, a felperes átcsoportosításának operatív indokát pontosító határozat megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme, és másodsorban a felperest állítólagosan ért kár megtérítése iránt az EUMSZ 268. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

tagjai: A. M. Collins elnök, V. Kreuschitz és Csehi Z. (előadó) bírák,

hivatalvezető: E. Artemiou tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. július 1-jei tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 Az Európai Unió Rendőri Misszióját (EUPM) az Európai Unió Rendőri Missziójáról szóló, 2002. március 11-i 2002/210/KKBP tanácsi együttes fellépés (HL 2002. L 70., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 278. o.) hozta létre annak érdekében, hogy biztosítsa az Egyesült Nemzetek Nemzetközi Rendőri Munkacsoportjának további fenntartását Bosznia-Hercegovinában.
- 2 Az EUPM 2003. január 1-jén kezdte meg működését, majd a missziót több alkalommal meghosszabbították, többek között a Bosznia-Hercegovinában folytatott EUPM-ről szóló, 2009. december 8-i 2009/906/KKBP tanácsi határozattal (HL 2009. L 322., 22. o.).
- 3 A felperes, H, egy olasz igazságügyi tisztviselő, akit az olasz igazságügyi miniszter 2008. október 16-i rendeletével 2008. november 14-től *Criminal Justice Unit Adviser*-i feladatok ellátása érdekében rendelték ki a szarajevói (Bosznia-Hercegovina) EUPM-hez.
- 4 Az olasz igazságügyi miniszter 2009. április 7-i és december 9-i rendeletei a felperes kirendelését *Chief of Legal Officer* feladatkör ellátása érdekében 2009. december 31-ig, majd 2010. december 31-ig meghosszabbították.
- 5 Az EUPM 2010. január 1-jei átszervezését követően a felperes által betöltött *Chief of Legal Office* álláshelyet *Senior Legal Advisor/Legal Counsel*-lé nevezték át.
- 6 A felperes, valamint egyik munkatársa, A, az EUPM jogi tanácsadója 2010. március 17-én levélben tájékoztatták feletteseiket az EUPM irányítása során elkövetett állítólagos szabálytalanságokról (a továbbiakban: 2010. március 17-i levél). E levelet 2010. március 17-én átadták a felperes közvetlen felettesének, az EUPM politikai egységének igazgatójának. 2010. március 26-án a 2010. március 17-i levélben említett állítólagos szabálytalanságok listáját továbbították az EUPM misszióvezetői hivatalának a misszióvezetővel való találkozó céljából.
- 7 Az EUPM személyzeti vezetője által aláírt, 2010. április 7-i határozattal a felperest – operatív okokból – 2010. április 19-től *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* munkakörbe csoportosították át a Banja Luka-i (Bosznia-Hercegovina) regionális irodába (a továbbiakban: 2010. április 7-i határozat).
- 8 2010. április 15-i elektronikus levelében az Olasz Köztársaság Európai Unió melletti állandó képviselőjének egyik tisztviselője tájékoztatta a felperest, hogy a 2010. április 7-i határozatot felfüggesztették.
- 9 A 2009/906 határozat 6. cikkében meghatározott misszióvezető az általa aláírt 2010. április 30-i határozattal helybenhagyta a 2010. április 7-i határozatot. Ekkor kifejtette, hogy e 2010. április 7-i határozatot ő maga hozta, és hogy a felperes operatív okokból történő átcsoportosítására azért volt szükség, hogy ügyész tanácsadó álljon a Banja Luka-i iroda rendelkezésére (a továbbiakban: 2010. április 30-i határozat).
- 10 2010. május 26-i levelében az EUPM misszióvezetője bizalomvesztés miatt felmondta A szerződését.
- 11 2010. június 4-én a felperes a 2010. április 7-i határozat megsemmisítése és az állítólagosan őt ért kár megtérítése iránt keresetet indított a Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság, Olaszország) előtt. A felperes ezenkívül a 2010. április 7-i határozat végrehajtásának felfüggesztése iránt is terjesztett elő kérelmet az említett olasz bírósághoz
- 12 A felperes 2010 augusztusától az EUPM-hez való kirendelésének végéig betegszabadságon volt.

- 13 2010. december 31-én megszűnt a felperes EUPM-hez való kirendelése.
- 14 Az EUPM 2012-ben fejeződött be.
- 15 Az európai ombudsman A panaszja alapján 2015. június 4-i határozatában hivatali visszásságot állapított meg. Az ombudsman többek között azt kifogásolta, hogy nincs előre meghatározott keret a visszaélést bejelentők által adott, működési zavarokra vonatkozó figyelmeztető jelzések kezelésére és a bejelentők védelmének biztosítására.

A Törvényszék és a Bíróság előtti eljárás

- 16 A Törvényszék Hivatalához 2010. június 16-án benyújtott keresetlevelével a felperes az Európai Unió Tanácsa, az Európai Bizottság és az EUPM ellen irányuló, a 2010. április 7-i és 2010. április 30-i határozatok (a továbbiakban együttesen: megtámadott határozatok) megsemmisítése iránti keresetet terjesztett elő.
- 17 2010. június 17-én a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmet is benyújtott, többek között a megtámadott határozatok végrehajtásának felfüggesztése érdekében. A Törvényszék elnöke a 2010. július 22-i H kontra Tanács és társai végzésben (T-271/10 R, nem tették közzé, EU:T:2010:315) a sürgősség hiánya miatt elutasította e kérelmet, a költségekről pedig nem határozott.
- 18 A 2014. július 10-i H kontra Tanács és társai végzésével (T-271/10, nem tették közzé, a továbbiakban: eredeti végzés, EU:T:2014:702) a Törvényszék a hatáskörének hiányára hivatkozva elfogadhatatlanként elutasította a keresetet.
- 19 A felperes fellebbezést nyújtott be az eredeti végzés ellen, lényegében azt állítva, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a kereset elbírálására vonatkozó hatáskörének hiányát állapította meg.
- 20 A 2016. július 19-i H kontra Tanács és társai ítéletével (C-455/14 P, a továbbiakban: fellebbezés tárgyában hozott első ítélet, EU:C:2016:569) a Bíróság hatályon kívül helyezte az eredeti végzést, a keresetet a Bizottság és az EUPM ellen irányuló részében elfogadhatatlanként elutasította, míg a keresetnek a Tanács ellen irányuló részéről való érdemi határozathozatal érdekében visszautalta az ügyet a Törvényszék elé, a költségekről pedig nem határozott.
- 21 A 2018. április 11-i H kontra Tanács ítéletben (T-271/10 RENV, a továbbiakban: visszautalást követően hozott ítélet, EU:T:2018:180) a Törvényszék a keresetet mint megalapozatlant elutasította.
- 22 A felperes fellebbezést nyújtott be a visszautalást követően hozott ítélettel szemben. A 2019. december 4-i H kontra Tanács ítéletben (C-413/18 P, nem tették közzé, a továbbiakban: fellebbezés tárgyában hozott második ítélet, EU:C:2019:1044) a Bíróság hatályon kívül helyezte a visszautalást követően hozott ítéletet, az ügyet visszautalta a Törvényszék elé, hogy az határozzon a megsemmisítés iránti kérelem harmadik, negyedik és ötödik jogalapjáról, valamint a kártérítés iránti kérelemről, a költségekről pedig nem határozott.
- 23 2019. december 9-i leveleiben a Törvényszék Hivatala a Törvényszék eljárási szabályzata 217. cikke 1. §-ának megfelelően felhívta a feleket, hogy terjesszék elő írásbeli észrevételeiket a fellebbezés tárgyában hozott második ítéletnek a jelen eljárásra vonatkozó következményeit illetően. A felperes és a Tanács az előírt határidőn belül előterjesztették észrevételeiket.
- 24 A Törvényszék elnöke 2020. február 27-i végzésével az ügyet a Törvényszék harmadik tanácsa elé utalta.

- 25 Az előadó bíró javaslatára a tanács elnöke 2020. március 5-i határozatával elrendelte a jelen ügy soron kívüli elbírálását.
- 26 2020. március 9-i leveleiben a Törvényszék Hivatala az eljárási szabályzat 217. cikke 3. §-ának megfelelően felhívta a feleket, hogy nyújtsanak be írásbeli észrevételeket tartalmazó kiegészítő beadványokat. A felek az előírt határidőn belül, vagyis 2020. március 25-ig benyújtották kiegészítő észrevételeiket.
- 27 Az eljárás írásbeli szakaszának befejezését követően a felperes 2020. április 8-án tárgyalás tartása iránti kérelmet terjesztett elő.
- 28 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (harmadik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és az eljárási szabályzat 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket bizonyos kérdések írásban történő megválaszolására, valamint felhívta a Tanácsot egy dokumentum benyújtására. A felek e pervezető intézkedéseknek az előírt határidőn belül eleget tettek.
- 29 A Törvényszék a 2020. július 1-jei tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikat.

A felek kérelmei

- 30 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:
- helyezze hatályon kívül a 2010. április 7-i határozatot és amennyiben ez szükséges, a 2010. április 30-i határozatot;
  - kötelezze a Tanácsot, a Bizottságot és az EUPM-et arra, hogy fizessenek a felperesnek méltányosan 30 000 euróban meghatározott összeget az őt ért kár megtérítéseként;
  - kötelezze a Tanácsot, a Bizottságot és az EUPM-et az eljárás költségeinek, valamint 8%-os kamat megfizetésére.
- 31 Válaszában a felperes úgy módosította kereseti kérelmeit, hogy a keresetlevélben kért kártérítés teljes összegéhez hozzáadott 8000 eurót, és lemondott arról, hogy a kereset az EUPM ellen irányuljon.
- 32 Az első visszautalást követő észrevételeiben a felperes úgy igazította ki kereseti kérelmeit, hogy a kereset kizárólag a Tanács ellen irányuljon. Ugyanakkor a felperes úgy módosította e kérelmeket, hogy egyrészt a kereset már ne a megtámadott határozatok megsemmisítésére irányuljon, hanem kizárólag azok jogellenességének megállapítására, másrészt pedig a kártérítés fedezze a megtámadott határozatok megsemmisítésének lehetetlensége miatt bekövetkezett kárt is. Az első visszautalást követő eljárás során a felperes pontosította, hogy kérelmei elsődlegesen a 2010. április 7-i határozat és amennyiben ez szükséges, a 2010. április 30-i határozat megsemmisítésére, valamint a pontosított összegű kártérítés megfizetésére irányulnak, másodlagosan pedig – kizárólag a kártérítés érdekében – az említett határozatok jogellenességének megállapítására irányulnak.
- 33 A második visszautalást követő észrevételeiben a felperes megismételte az elsődlegesen a megtámadott határozatok megsemmisítésére, másodlagosan pedig – kizárólag a kártérítés érdekében – az említett határozatok jogellenességének megállapítására irányuló kérelmeit. Ezenkívül a felperes megismételte a bekövetkezett kár megtérítése, valamint a Tanácsnak a 8%-os kamattal növelt költségek viselésére való kötelezésére irányuló kérelmét.

- 34 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
  - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A megsemmisítés iránti kérelemről

A jogvita tárgyáról

- 35 A megtámadott határozatok megsemmisítése iránti kérelmének alátámasztása érdekében a felperes a keresetlevélben öt jogalapra hivatkozott, amelyek közül az első a 2009/906 határozat rendelkezéseinek megsértésére, a második az indokolás hiányára, a harmadik hatáskörrel való visszaélésre, a negyedik nyilvánvaló értékelési hiba elkövetésére, az ötödik pedig lelki zaklatásra vonatkozott.
- 36 Ahogyan az a fenti 21. pontból kitűnik, a Törvényszék a megsemmisítés iránti kérelmet a visszautalást követő ítéletben mint megalapozatlant teljes egészében elutasította.
- 37 A fellebbezés tárgyában hozott második ítéletben a Bíróság egyrészt a visszautalást követően hozott ítéletet további pontosítás nélkül hatályon kívül helyezte (lásd a rendelkező rész 1. pontját). Másrészt a Bíróság az ügyet visszautalta a Törvényszék elé, hogy az a megsemmisítés iránti kérelmet illetően határozzon a harmadik, negyedik és ötödik jogalapról (lásd a rendelkező rész 2. pontját). A Bíróság indokolásként (a fellebbezés tárgyában hozott második ítélet 102–117. pontja) lényegében megállapította, hogy a Törvényszék megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó követelményekből eredő kontradiktórius eljárás elvét, mivel a Tanács által a tárgyalást követően adott válaszok és benyújtott dokumentumok nem képezték kontradiktórius vita tárgyát a Törvényszék előtti eljárásban, és döntő jelentőségűek voltak a Törvényszék érvelésében az első fokon előterjesztett harmadik, negyedik és ötödik jogalap ez utóbbi általi elutasítása szempontjából.
- 38 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmányának 61. cikke – amely az alapokmány 53. cikkének első bekezdése alapján a Törvényszékre is irányadó – értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság az ügyet határozathozatalra visszautalja a Törvényszékhez, a Törvényszéket jogkérdésekben köti a Bíróság határozata. Így a Bíróság általi hatályon kívül helyezést és az ügynek a Törvényszékhez történő visszautalását követően az eljárási szabályzat 215. cikke értelmében a Törvényszéknél az eljárást a Bíróság visszautaló határozata indítja meg, és a Törvényszéknek újból el kell bírálnia a felperes által felhozott összes megsemmisítési jogalapot, azon részek kivételével, amelyeket a Bíróság nem helyezett hatályon kívül, valamint az említett részek szükséges alapját alkotó megállapítások kivételével, mivel azok jogerőre emelkedtek (lásd: 2018. július 3-i Keramag Keramische Werke és társai kontra Bizottság ítélet, T-379/10 RENV és T-381/10 RENV, nem tették közzé, EU:T:2018:400, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 39 E körülmények között, és különösen a fellebbezés tárgyában hozott második ítélet rendelkező része 2. pontjának szövegére tekintettel, először a megsemmisítés iránti kérelem harmadik, negyedik és ötödik jogalapját kell megvizsgálni, majd adott esetben meg kell határozni, hogy a jogvita tárgya a megsemmisítés iránti kérelem első két jogalapjára is vonatkozik-e, ahogyan azt a felperes a Törvényszék írásbeli kérdésére adott válaszában állítja.

Az ügy érdeméről

- 40 A harmadik jogalap alátámasztására a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy az átcsoportosításáról és „visszaminősítéséről” szóló határozatot nem szolgálati érdekből fogadták el, és annak semmi más célja nem volt, mint az ő lelki zaklatása és megsértése. A felperes azt állítja, hogy az átcsoportosításra és visszaminősítésre vonatkozó eljárást tehát a törvény által meghatározott céloktól eltérő célokra használták. E tekintetben a felperes pontosítja, hogy nem volt valódi igény arra, hogy sürgősen áthelyezzenek egy *Prosecutort* Banja Lukába; hogy azonnal eljárást indítottak egy új *Senior Legal Advisor/Legal Counsel* (korábban *Chief of Legal Office*) Szarajevóba való felvétele céljából a felperes felváltása érdekében, és hogy a felperes Banja Lukába történő átcsoportosításának időpontjában még mindig folyamatban volt egy *Criminal Justice Expert* állás betöltésére irányuló kiválasztási eljárás. A felperes ezenkívül előadja, hogy a 2010. április 7-i határozattal szintén „visszaminősítették”, mivel a *Criminal Justice Expert* valamely regionális irodában betöltött munkaköre – az EUPM felépítésére, valamint az ellátott feladatokra tekintettel – kevésbé jelentős, mint a *Senior Legal Advisor/Legal Counsel* munkaköre az EUPM főparancsnokságán. A felperes arra is hivatkozik, hogy az átcsoportosítás és a „visszaminősítés” a 2010. március 17-i levél elküldésének megtorlása volt. Az ötödik jogalap alátámasztására a felperes előadja, hogy a 2010. április 7-i határozatot a lelki és szakmai zaklatása érdekében fogadták el, mivel nem csupán bármely jogos indok nélkül átcsoportosították, hanem „vissza is minősítették”. A felperes hozzáteszi, hogy átcsoportosítását és „visszaminősítését” számos sértő cselekmény kísérte, köztük a telefonvonalának korlátozása, az irodája kiürítését sürgető „nagyon agresszív” elektronikus levél, a szabadsága kivételével kapcsolatos indokolatlan nehézségek vagy kirendelése során az EUPM fő tevékenységeiből való kizárása. A válaszban a felperes további olyan cselekményekre hivatkozik, melyeket zaklatásnak tekint.
- 41 A Tanács vitatja a felperes érvelésének megalapozottságát. A Tanács megjegyzi, hogy sem ténybeli, sem jogi szempontból nem megalapozott a felperes azon állítása, amely szerint az átcsoportosításakor „visszaminősítették”. A felperes 2010. áprilisában Szarajevóból Banja Lukába történt átcsoportosítása nem változtatta meg sem a hivatali státuszát, sem a díjazásának és juttatásainak kifizetését. A Tanács pontosítja, hogy a felperesnek semmiféle joga nem volt a misszió belül egy meghatározott álláshelyhez, és nem szolgált részletesebb tényszerű bemutatással annak megállapítására, hogy őt átcsoportosításánál fogva visszaminősítették volna. A Tanács továbbá azt állítja, hogy a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjeszt elő annak alátámasztására, hogy az átcsoportosításról szóló határozatot kizárólag vagy elsősorban azért fogadták el, hogy őt lelkileg zaklassák és megsértsék. Egyébiránt a Tanács vitatja, hogy nem fűződött objektív érdek ahhoz, hogy Banja Lukában *Prosecutorkkal* rendelkezzenek, és hogy az átcsoportosításra akkor került sor, amikor a *Criminal Justice Expert* állás betöltésére irányuló kiválasztási eljárás még folyamatban volt. A Tanács előadja továbbá, hogy a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel azon kérdés megválaszolására, hogy egy ügyésznek a Banja Luka-i regionális hivatalhoz történő beosztása operatív igényt elégít-e ki. A Tanács rámutat arra, hogy nincs arra utaló bizonyíték, hogy a felperest lelki zaklatás érte.
- 42 Mindenekelőtt egyrészt meg kell állapítani, hogy noha az EUPM hatáskörrel rendelkező hatóságai által elfogadott, a tagállamok és az uniós intézmények által kirendelt humán erőforrásoknak a műveleti területen végzett tevékenységek elvégzése érdekében történő elosztására vonatkozó határozatok a KKBP-be tartozó operatív vetülettel bírnak, lényegükénél fogva személyzeti igazgatási aktusoknak is minősülnek, az uniós intézmények által a hatásköreik gyakorlása során elfogadott valamennyi ilyen határozathoz hasonlóan (a fellebbezés tárgyában hozott első ítélet 54. pontja).
- 43 Ezenkívül a megtámadott határozatok olyan összefüggésbe illeszkednek, amelyben az uniós intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek (a fellebbezés tárgyában hozott első ítélet 69. pontja).
- 44 Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy az uniós közszolgálatra vonatkozó ítélkezési gyakorlat elismeri a lelki zaklatás fennállására való hivatkozás lehetőségét olyan megsemmisítés iránti kérelmek alátámasztása érdekében, amelyek nem a magát zaklatás sértettjének tekintő alkalmazott által emiatt

benyújtott segítségnyújtási kérelem elutasítása ellen, hanem az adminisztráció más határozatai ellen irányulnak (lásd ebben az értelemben: 2010. február 24-i Menghi kontra ENISA ítélet, F-2/09, EU:F:2010:12, 67. és 70–72. pont). Mivel az uniós intézmények által kirendelt, az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) hatálya alá tartozó alkalmazottakra és a tagállamok által kirendelt alkalmazottakra – mint amilyen a felperes –ugyanazok a szabályok vonatkoznak a feladataik „helyszíni” ellátása tekintetében (lásd ebben az értelemben a fellebbezés tárgyában hozott első ítélet 50. pontját), ezt az ítélkezési gyakorlatot analógia útján alkalmazni kell az EUPM misszióvezetőjének a valamely tagállam által kirendelt alkalmazott átcsoportosítására vonatkozó határozatai ellen irányuló kérelmekre.

- 45 Az ítélkezési gyakorlatból továbbá kitűnik, hogy ha a lelki zaklatás elkövetője egyben a vitatott határozat aláírója, a lelki zaklatásos helyzet fennállása figyelembe vehető annak bizonyításához is, hogy e határozatot ezen alkalmazottal szembeni ártó szándékkal hozták, és hogy e határozat ezért hatáskörrel való visszaélést valósít meg. Így ami az átcsoportosításról szóló határozat elleni kérelmek alátámasztásául előadott, lelki zaklatásra vonatkozó állításokat illeti, az említett határozat hatáskörrel való visszaélést valósíthat meg, ha az alkalmazott személyiségének, méltóságának, testi vagy lelki egészségének megsértése céljából hozták meg (lásd analógia útján: 2010. február 24-i Menghi kontra ENISA ítélet, F-2/09, EU:F:2010:12, 71. és 72. pont).
- 46 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy amit a felperes a lelki zaklatásra vonatkozó ötödik jogalapként jelöl meg, legalábbis részben a hatáskörrel való visszaélésre alapított harmadik jogalap ténybeli alapját képezi, amelynek keretében azt állítja, hogy az EUPM misszióvezetője kizárólag a zaklatás és az áldozat megsértése céljából visszaélt hatáskörével.
- 47 E körülmények között a harmadik és az ötödik jogalapot együttesen kell elemezni.
- 48 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hatáskörrel való visszaélésnek pontosan meghatározott fogalma van, amely arra a helyzetre utal, amikor valamely igazgatási hatóság a hatásköreit olyan cél érdekében gyakorolja, amely eltér attól a céltől, amelyre tekintettel e hatáskörökkel felruházták. Valamely határozat révén csak akkor valósul meg hatáskörrel való visszaélés, ha objektív, releváns és egybehangzó valószínűsítő körülmények alapján feltehető, hogy a határozatot a hivatkozott céloktól eltérő célok elérése érdekében hozták. E tekintetben nem elegendő bizonyos tényekre hivatkozni ezen állítások alátámasztása érdekében, hanem olyan kellően pontos, objektív és egybehangzó valószínűsítő körülményeket kell szolgáltatni, amelyek igazolhatják az állítások valóságát, vagy legalábbis valószínűsítik azt; ennek hiányában a szóban forgó intézmény állításainak tárgyi helytállósága nem vonható kétségbe (lásd: 2013. december 19-i da Silva Tenreiro kontra Bizottság végzés, T-32/13 P, EU:T:2013:721, 31–33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 49 Emlékeztetni kell arra is, hogy az ítélkezési gyakorlat széles mérlegelési jogkört ismer el az uniós intézmények számára abban a tekintetben, hogy saját szervezeti egységeiket a rájuk bízott feladatoknak megfelelően alakítsák ki, valamint a rendelkezésükre álló személyi állományt e feladatok teljesítésének megfelelően osszák be, azzal a feltétellel, hogy e beosztásnak a szolgálat érdekében és az állások egyenértékűségének tiszteletben tartásával kell történnie (lásd: 2006. július 25-i Fries Guggenheim kontra Cedefop ítélet, T-373/04, EU:T:2006:224, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E körülmények között a Törvényszék általi felülvizsgálatnak arra a kérdésre kell korlátozódnia, hogy az érintett intézmény észszerű korlátok között maradt-e, és mérlegelési jogkörében nem nyilvánvalóan hibásan járt-e el (lásd: 2006. július 25-i Fries Guggenheim kontra Cedefop ítélet, T-373/04, EU:T:2006:224, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 50 Továbbá, amennyiben valamely határozatot nem minősítenek a szolgálati érdekekkel ellentétesnek, akkor nem merül fel hatáskörrel való visszaélés (lásd: 2007. február 7-i Clotuche kontra Bizottság ítélet, T-339/03, EU:T:2007:36, 126. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 51 A jelen ügyben a felperesnek a 2010. április 7-i határozattal az EUPM főparancsnokságán betöltött Senior Legal Advisor/Legal Counsel állásból az EUPM Banja Luka-i regionális irodájánál *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* állásba való, 2010. április 19-től kezdődő átcsoportosítását „operatív okok” indokolták. Ezt az indokolást egészítették ki a 2010. április 30-i határozatban, amelyből kitűnik, hogy a felperes operatív okokból történő átcsoportosítására azért volt szükség, hogy ügyész tanácsadó álljon a Banja Luka-i iroda rendelkezésére.
- 52 Ezen indokolás és a fent kifejtett elvek fényében kell megvizsgálni, hogy az EUPM misszióvezetője visszaélt-e hatáskörével a felperesnek az EUPM-en belüli átcsoportosításával.
- 53 A felperes lényegében három érvelést terjeszt elő annak bizonyítására, hogy a megtámadott határozatok hatáskörrel való visszaélést valósítanak meg. Először is a felperes átcsoportosításáról nem szolgálati érdekből döntöttek, másodszor az átcsoportosítására zaklatás céljából került sor, harmadszor pedig az átcsoportosításáról az EUPM irányításával kapcsolatos kritikára válaszul döntöttek, így az büntető jellegű volt.
- 54 Először is meg kell vizsgálni, hogy a felperesnek az átcsoportosítása büntető jellegére vonatkozó érvelése lehetővé teszi-e a hatáskörrel való visszaélés fennállásának megállapítását.
- 55 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 45. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében az átcsoportosításról szóló határozat akkor valósít meg hatáskörrel való visszaélést, ha azt lelki zaklatással összefüggésben, az átcsoportosítással érintett személy személyiségének, méltóságának, testi vagy lelki egészségének megsértése céljából hozták meg. Ugyanez érvényes arra az esetre is, amikor az átcsoportosítás valójában a felperessel szemben az EUPM irányításával kapcsolatos kritikái miatti szankcióval egyenértékű. E körülmények – ha bizonyítást nyernének – hatáskörrel való visszaélésnek minősülnek, mivel az EUPM misszióvezetője a hatáskörét olyan cél érdekében gyakorolta volna, amely eltér attól a céltől, amelyre tekintettel e hatáskörrel felruházták, és ha egyébiránt az átcsoportosítás nem volna a szolgálat érdekében állónak tekinthető. Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy a felperes átcsoportosításának meghatározó oka a megtámadott határozatokban hivatkozott és a szolgálati érdekre vonatkozó indokok voltak-e, vagy az említett határozatokat a hivatkozottaktól eltérő, nem jogszerű célok elérése érdekében fogadták-e el.
- 56 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes átcsoportosításának célja, vagyis az, hogy ügyész tanácsadó álljon az EUPM Banja Luka-i irodájának rendelkezésére, formálisan összhangban állt az EUPM missziójának a 2009/906 határozat 2. cikkéből eredő célkitűzésével, vagyis Bosznia-Hercegovinában a hatáskörrel rendelkező bűnüldöző szervek számára a szervezett bűnözés és a korrupció elleni küzdelemhez nyújtott segítséggel. Pontosítani kell azt is, hogy azon Banja Luka-i álláshely, amelyre a felperest átcsoportosították (*Criminal Justice Adviser – Prosecutor*), és amelyet ROBL-04 álláshelyként azonosítottak, a 2010. április 7-i határozat meghozatalakor *Criminal Justice Expert* elnevezés alatt megüresedett, és a pályázati felhívás szerint „a lehető legrövidebb időn belül” be kellett tölteni. Ezenkívül nem vitatott, hogy a felperes képesítése és szakmai tapasztalata megfelelt a keresett profilnak. Egyébiránt a felperes *Chief of Legal Office* álláshelyre benyújtott pályázatából kifejezetten kitűnik, hogy a felperes késznek mutatkozott arra, hogy az EUPM-et a pályázatában szereplő álláshelytől eltérő állásban szolgálja, ahogyan arra a Tanács rámutat.
- 57 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a felperes által előterjesztett valószínűsítő körülmények, valamint az ügy irataiban szereplő tények kellően pontosak, objektívek és egybehangzóak annak megállapításához, hogy valószínű, hogy a megtámadott határozatokat más körülmények miatt hozták meg, mint hogy a felperest Banja Lukában ügyészként rendelkezésre kell bocsátani, és hogy az EUPM vezetője a felperes átcsoportosításával elsősorban más célt követett, mint Bosznia-Hercegovinában a hatáskörrel rendelkező bűnüldöző szervek számára a szervezett bűnözés és a korrupció elleni küzdelemhez való segítségnyújtás.

- 58 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a felperes, valamint egyik munkatársa, A, az EUPM jogi tanácsadója 2010. március 17-én levélben tájékoztatták feletteseiket az EUPM irányítása során elkövetett állítólagos szabálytalanságokról. E levelet 2010. március 17-én átadták a felperes közvetlen felettesének, az EUPM politikai egységének igazgatójának, amit a Tanács nem vitat. 2010. március 26-án a felperes asszisztense a 2010. március 17-i levélben említett szabálytalanságok listáját továbbította az EUPM misszióvezetői hivatalának a felperes, A és a misszióvezető közötti találkozó céljából, amit a Tanács szintén nem vitat. Következésképpen a 2010. április 7-i határozatot csupán három héttel azután hozták meg, hogy a 2010. március 17-i levelet megküldték a felperes felettesének, és tizenkét nappal azután, hogy a szabálytalanságok listáját továbbították az EUPM misszióvezetőjének.
- 59 Másodszor, meg kell állapítani, hogy a 2010. április 7-i határozatot azelőtt hozták meg, hogy a felperes és A által a 2010. március 17-i levélben felvetett kérdésekkel kapcsolatban vizsgálatot folytattak volna.
- 60 Harmadszor, az iratokból kitűnik, hogy a felperes, A és az EUPM misszióvezetője közötti találkozót 2010. április 14-re tervezték. A felperes szerint erre a találkozóra nem került sor, amit a Tanács nem vitat.
- 61 Negyedszer, meg kell állapítani, hogy az EUPM misszióvezetője csupán 2010. április 22-én döntött úgy, hogy a közte és A közötti levélváltást követően belső vizsgálatot indít az utóbbi által a 2010. április 5-i és 21-i elektronikus leveleiben tett állításokra vonatkozóan. Ebben az összefüggésben pontosítani kell, hogy az EUPM misszióvezetője ebben a határozatban, amelyet a felperes a fellebbezés tárgyában hozott második ítélettel kapcsolatos észrevételeihez csatolt, utalást tett egy, a jogi osztály (*Legal Office*) által továbbított jegyzékre. Észszerű úgy tekinteni, hogy ezen utalás a felperes asszisztense által az EUPM misszióvezetői hivatalának 2010. március 26-án továbbított listára vonatkozott. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az EUPM misszióvezetője a vizsgálatot megindító e határozatban emlékeztetett a 2010. április 19-i levelének szövegére, amely szerint A a 2010. április 5-i elektronikus levelében súlyos és alá nem támasztott állításokat tett az EUPM vezetőségével szemben. Egyébiránt az említett 2010. április 19-i levélből, amelyet a Tanács egy pervezető intézkedésre válaszul nyújtott be, kitűnik, hogy A 2010. április 5-i elektronikus levele és a felperes – mint A felettese – az említett levélre adott vezetői válaszában hiánya ismét komolyan sértette a jogi osztály és az adminisztrációs és támogatási osztály közötti kapcsolatot.
- 62 Ötödször, meg kell állapítani, hogy az EUPM misszióvezetője 2010. április 30-i határozatával megerősítette a felperes Banja Lukába történő átcsoportosítását, még azelőtt, hogy a fenti 61. pontban említett belső vizsgálat eredményéről tudomást szerzett volna, valamint hogy különleges vizsgálatot folytattak volna le a felperes és A által a 2010. március 17-i levélben felvetett kérdésekkel kapcsolatban.
- 63 Hatodszor, az iratokból kitűnik, hogy az EUPM misszióvezetője a 2010. május 26-i levelében bizalomvesztés miatt felmondta A szerződését. E tekintetben pontosítani kell, hogy az ombudsman helyt adva A panaszának, 2015. június 4-i határozatában hivatali visszasságok fennállását állapította meg. Az ombudsman kifogásolta azt a tényt, hogy A szerződését nyolc nappal azt követően mondták fel, hogy ez utóbbi továbbította az EUPM-nél elkövetett állítólagos szabálytalanságokra vonatkozó levelet a polgári tervezési és végrehajtási szolgálat igazgatójának, aki a Tanács Főtitkárságán belül az EUPM polgári műveleti parancsnokaként látta el feladatait. Ezenkívül az ombudsman sajnálatát fejezte ki amiatt, hogy nincs előre meghatározott keret a visszaélést bejelentők által adott, működési zavarokra vonatkozó figyelmeztető jelzések kezelésére és a bejelentők védelmének biztosítására. Ebben az összefüggésben az ombudsman kritikákat fogalmazott meg azzal kapcsolatban, hogy a szóban forgó esetben a vizsgálatot *ad hoc* alapon folytatták le.
- 64 Hetedszer, az ügy iratai között szereplő dokumentumokból nem lehet arra következtetni, hogy a 2010. április 7-i határozat elfogadásának időpontjában a *Criminal Justice Expert* álláshely betöltése érdekében indított kiválasztási eljárás nem vezetett eredményre, és hogy az ezen állásra alkalmas pályázók hiánya miatt hozták meg a felperes átcsoportosításáról szóló határozatot.

- 65 Ugyanis egy, a Bíróság általi első visszautalást követően lefolytatott tárgyalás után a Tanács által benyújtott, keltezés nélküli táblázatból kitűnik, hogy a *Criminal Justice Expert* álláshelyre pályázatot benyújtó két pályázó közül egy olasz állampolgárságú pályázó volt alkalmas, akit azonban azzal az indokkal utasítottak el, hogy egy másik pályázó jobban megfelel a keresett profilnak. Az említett táblázatból azonban nem következik, hogy létezett volna egy másik, a szóban forgó állásra alkalmasnak tekinthető pályázó. Ezenkívül a Tanács a fellebbezés tárgyában hozott második ítélettel kapcsolatos észrevételeiben jelzi, hogy a kiválasztási eljárásban részt vevő pályázók egyike sem felelt meg az érintett álláshelyre úgy, mint a felperes.
- 66 Ezenkívül az EUPM misszióvezetője által az EUPM polgári műveleti parancsnokának küldött, az EUPM különböző pályázati felhívásainak eredményéről szóló, 2010. április 23-i jelentés – azonkívül, hogy későbbi, mint a 2010. április 7-i határozat –, annak jelzésére szorítkozik, hogy hat álláshelyet nem tudtak betölteni, három pályázati felhívást pedig meghosszabbítottak, vagy „más operatív döntést” hoztak.
- 67 E körülmények között – ellentétben azzal, amit a Tanács a beadványaiban állít – nem állapítható meg, hogy az eljárás az alkalmas pályázók hiánya miatt nem vezetett eredményre. Valójában az ügy irataiban szereplő információk alapján hihetőbb úgy tekinteni, hogy az említett eljárás azért nem vezetett eredményre, mert úgy határoztak, hogy a felperest a szóban forgó álláshelyre csoportosítják át.
- 68 A Tanács által hivatkozott körülmények, nevezetesen az, hogy a *Criminal Justice Expert* álláshely nem volt az említett állásra jelentkező két pályázó számára prioritás, és hogy az EUPM-nél a preferenciájuknak megfelelően más állásokra választották ki őket, nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy az említett állásra vonatkozó kiválasztási eljárás már nem volt folyamatban a 2010. április 7-i határozat elfogadásakor. Noha az ügy iratai között szereplő dokumentumok alapján nem tagadható, hogy a szóban forgó két pályázó első helyen nem a *Criminal Justice Expert* álláshelyet választotta prioritásként, az e megállapítást alátámasztó tények hiányában nem bizonyított, hogy az említett pályázók más állásokba való felvételéről a 2010. április 7-i határozat meghozatala előtt döntöttek volna. Másfelől és mindenesetre, ami a *Criminal Justice Expert* álláshelyre alkalmasnak ítélt pályázót illeti, az ő személyes preferenciáinak nem kellett volna meghatározónak lenniük azon következtetés levonásához, hogy a felperes átcsoportosításának időpontjában nem volt megfelelő pályázó az említett állás betöltésére.
- 69 Egyébiránt a Tanács a tárgyaláson elismerte, hogy a *Criminal Justice Expert* álláshelyre vonatkozó kiválasztási eljárás még nem zárult le a felperest Banja Lukába átcsoportosító határozat elfogadásakor. Mivel a Tanács azt állította, hogy 2010. április 7-én az említett állásra benyújtott pályázatok már ismertek voltak, mivel benyújtásuk határideje 2010. március 23-a volt, elegendő megállapítani, hogy az ügy irataiból nem tűnik ki, hogy ezeket az információkat az EUPM misszióvezetőjének tudomására hozták volna, mielőtt ő meghozta a 2010. április 7-i határozatot.
- 70 Természetesen előfordulhatnak olyan esetek, amikor valamely alkalmazott más álláshelyre történő átcsoportosítására a kiválasztási eljárás eredményének bevárása előtt szükség van. A Tanács azonban nem terjesztett elő olyan tényezőket, amelyek lehetővé tennék azon okok megértését, amelyek miatt az EUPM misszióvezetője a jelen ügyben így járt el. Továbbá a *Criminal Justice Expert* álláshelyre vonatkozó pályázati felhívást csupán alig több mint egy hónappal a szóban forgó átcsoportosításról szóló határozat időpontját, vagyis 2010. március 2-át megelőzően küldték meg a tagállamoknak, a pályázatok benyújtásának határidejeként pedig 2010. március 23-át határozták meg. Egyébiránt az ügy irataiból nem tűnik ki, hogy a kiválasztási eljárást a 2010. április 7-i határozat meghozatala előtt megsemmisítették volna.
- 71 Következésképpen a jelen ügyben az EUPM misszióvezetőjének meg kellett volna várnia a *Criminal Justice Expert* álláshelyre kiírt kiválasztási eljárás hivatalos befejezését, mielőtt adott esetben elfogadja a 2010. április 7-i határozatot.

- 72 Nyolcdadszor, a felperes azon állítását, amely szerint az EUPM misszióvezetője úgy határozott, hogy őt az EUPM-en belüli bármely más álláshelyre átcsoportosítja, legalábbis közvetetten alátámasztja az EUPM politikai egységének igazgatójával, aki a felperes felettese volt, és a Banja Luka-i regionális iroda vezetőjével folytatott elektronikus levélváltás tartalma. Ugyanis az említett igazgatónak a felperes 2010. április 7-i elektronikus levelére adott válaszából kitűnik, hogy a Bosznia-Hercegovinában átcsoportosítás céljából rendelkezésre álló álláshelyek Banja Luka, Mostar és Tuzla voltak. Ezenkívül a Banja Luka-i regionális iroda vezetőjének a felperes 2010. április 8-i elektronikus levelére adott válaszából kitűnik, hogy nem kérte másik ügyész igénybevételét, és nem volt szüksége egy ügyész Banja Lukában való sürgős jelenlétére.
- 73 Kilencedszer, meg kell állapítani, hogy a felperes Banja Lukába történő átcsoportosítására a felperes akarata ellenére került sor. Ezenkívül az ügy irataiból nem tűnik ki, hogy a felperesnek lehetőséget adtak volna arra, hogy észrevételeket tegyen a 2010. április 7-i határozat elfogadása előtt.
- 74 Tizedszer, még ha a felperesnek Szarajevóból Banja Lukába való átcsoportosítása nem is változtatta meg sem a hivatali státuszát, sem a díjazását és juttatásait, ez nem változtat azon, hogy a felperes szankcióként foghatta fel ezen átcsoportosítást, amelyről 2010. április 7-én döntöttek, formálisan 2010. április 19-i, ténylegesen pedig 2010. április 26-i hatállyal, vagyis rövid végrehajtási idővel, egy másik állomáshelyre, amely egyébiránt az ellátandó feladatok megváltoztatását is maga után vonta, és anélkül hogy e határozathoz részletes magyarázatot fűztek volna.
- 75 Még inkább ez lehetett a benyomása a felperesnek tekintettel arra a munkakörre, amelyre őt átcsoportosították, mivel ez egy „senior” álláshelyről egy „nem senior” álláshelyre történő átcsoportosítással volt egyenértékű. A Tanács állításával ellentétben az ügy irataiból kitűnik, hogy az EUPM-en belül az álláshelyek több szintje is létezett, köztük egyrészt a „seniornak” minősített álláshelyek, mint például a *Senior Legal Advisor/Legal Counsel*, a *Senior Criminal Justice Expert* vagy a *Senior Economic Crime Expert*, másrészt az alacsonyabb szintű és kevesebb, többek között irányítási és koordinációs felelősséggel járó álláshelyek, mint amilyen a *Criminal Justice Expert* vagy az *Economic Crime Expert*. Ebből következik, hogy a felperes ténylegesen érzékelhette a szarajevói EUPM főparancsnokságon betöltött *Senior Legal Advisor/Legal Counsel* álláshelyről – ahová kifejezetten pályázott, amikor szintén Szarajevóban *Criminal Justice Unit Adviser* feladatkört látott el –, az EUPM Banja Luka-i regionális irodájánál *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* állásba való átcsoportosítását egy alacsonyabb, számára szakmailag kevésbé érdekes álláshelyre való beosztásként, vagyis szankcióként.
- 76 Végül meg kell jegyezni, hogy bármely tisztviselő, aki akár a személyzeti szabályzat 22a. cikkének hatálybalépése előtt a felettesének törvényellenes tevékenységgel vagy személyzeti szabályzat szerinti kötelezettség megszegésével kapcsolatban tudomására jutott, az Unió pénzügyi érdekeit esetlegesen sértő visszaélést jelentett be, már jogosult volt – feltéve, hogy jóhiszeműen járt el – az intézmény által a tisztviselő szervezeti egységével szemben az ellen nyújtott védelemre, hogy a bejelentés miatt megtorló intézkedést alkalmazzanak, vagy hogy az említett intézmény részéről sérelem érje (2019. április 4-i Rodriguez Prieto kontra Bizottság ítélet, T-61/18, EU:T:2019:217, 71. pont). Nem lehet más a helyzet az EUPM személyi állományának a felpereshez hasonló tagjai esetében, akikre ezen elvek *mutatis mutandis* alkalmazandók (lásd a fenti 44. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 77 Ilyen körülmények között a fent említett tényezők, azok időrendi sorrendje, valamint azok összefüggései lehetővé teszik annak megállapítását, hogy a megtámadott határozatok elfogadásának meghatározó oka nem az ahhoz fűződő szolgálati érdek volt, hogy a felperes Banja Lukában *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* álláshelyen rendelkezésre álljon, hanem az, hogy a felperes A-val együtt bejelentette az EUPM irányításával kapcsolatos állítólagos szabálytalanságokat. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatok hatáskörrel való visszaélést valósítanak meg, mivel azokat a hivatkozott céloktól eltérő és nem jogszerű célok elérése érdekében hozták meg, tehát az EUPM misszióvezetője a hatáskörét olyan cél érdekében gyakorolta, amely eltér attól a céltól, amelyre tekintettel e hatáskörökkel felruházták.

- 78 A Tanács által hivatkozott azon körülmény, amely szerint A levelét követően a polgári tervezési és végrehajtási szolgálat igazgatójának határozata alapján folytatott vizsgálat (lásd a fenti 63. pontot) nem tette lehetővé szabálytalanságok fennállásának megállapítását, nem cáfolhatja meg a fenti 77. pontban szereplő következtetést. E vizsgálat eredménye ugyanis nincs hatással arra a kérdésre, hogy a felperes átcsoportosítása összefüggésben volt-e a 2010. március 17-i levéllel, és büntető jelleget öltött-e amiatt, hogy arra az EUPM irányítása során elkövetett állítólagos szabálytalanságok következtében került sor. Egyébiránt a Tanács soha nem állította, hogy a felperes nem járt el jóhiszeműen, amikor az említett levelet a felettesének átadta.
- 79 Továbbá, mivel a Tanács azt állítja, hogy a felperes késznek mutatkozott arra, hogy az EUPM-et a *Chief of Legal Office* álláshelyre benyújtott pályázatában szereplőtől eltérő álláshelyre osszák be, elegendő rámutatni arra, hogy az ilyen nyilatkozat, amely ténylegesen kitűnik az ügy irataiból, nem igazolhat olyan átcsoportosítást, amelyről az EUPM-en belül elkövetett állítólagos szabálytalanságok bejelentésével összefüggésben döntöttek. Az a tény, hogy a felperes kérhette volna az olasz hatóságoktól a kirendelése megszüntetését, szintén nem alkalmas az átcsoportosítás jogszerűségének megerősítésére. Azonkívül, hogy ez a lehetőség csak az átcsoportosítást követően merült volna fel, ez nem igazolhatja a büntető jellegű, sőt visszaélészerű átcsoportosítást.
- 80 Továbbá a Tanács által hivatkozott azon tény, hogy a felperes által Szarajevóban betöltött *Chief of Legal Office* álláshelyet az EUPM átszervezését követően 2010. január 1-jétől átnevezték *Senior Legal Advisor/Legal Counsel* álláshellyé, nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy többé nem volt szükség a felperes szolgálataira a szarajevói EUPM főparancsnokságon, vagy hogy a megtámadott határozatokat kizárólag szolgálati érdekből fogadták el.
- 81 Egyébiránt, mivel a Tanács lényegében azt adja elő, hogy a felperes 2020. február 17-i észrevételeiben említett, a felperes és az EUPM misszióvezető-helyettese közötti, 2010. áprilisi állítólagos szóbeli megbeszélései új tényeknek minősülnek, és ennél fogva elfogadhatatlanok, elegendő megállapítani, hogy e beszélgetésekre lényegében már a keresetlevélben hivatkoztak.
- 82 A fentiekre tekintettel a hatáskörrel való visszaélésre vonatkozó jogalpnak helyt kell adni. Következésképpen a megtámadott határozatokat meg kell semmisíteni, anélkül hogy határozni kellene a felperes harmadik és ötödik jogalapja keretében felhozott többi kifogásról, valamint a felperes többi jogalapjáról.

A kártérítési kérelemről

Az elfogadhatóságról

- 83 A Tanács – anélkül hogy formálisan elfogadhatatlansági kifogást emelt volna – a viszonylásban azt állítja, hogy ami a felperes által először a válaszában előterjesztett, 8000 euró összegű kártérítés iránti kérelmet illeti, amely az őt állítólagosan amiatt ért vagyoni kár megtérítésére irányul, hogy betegszabadsága miatt nem részesülhetett kiküldetési támogatásban, a felperes nem kért és nem is kapott engedélyt a kereset e tekintetben való kiterjesztésére.
- 84 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 76. cikkének e) pontja értelmében a felperes köteles a keresetlevélben megjelölni kérelmeit. Így főszabály szerint kizárólag a keresetlevélben szereplő kereseti kérelmek vehetők figyelembe, és a kereset megalapozottságát kizárólag a keresetlevélben foglalt kereseti kérelmek tekintetében kell vizsgálni (2018. október 24-i Epsilon International kontra Bizottság ítélet, T-477/16, nem tették közzé, EU:T:2018:714, 45. pont; lásd még ebben az értelemben: 1965. július 8-i Krawczynski kontra Bizottság ítélet, 83/63, EU:C:1965:70, 785. o; 1979. szeptember 25-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, 232/78, EU:C:1979:215, 3. pont).

- 85 Az eljárási szabályzat 84. cikkének 1. §-a azzal a feltétellel teszi lehetővé új jogalap felhozatalát, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy még inkább e feltétel vonatkozik a kereseti kérelmek bármely módosítására, és az eljárás írásbeli szakaszában felmerült jogi vagy ténybeli helyzet hiányában kizárólag a keresetlevélben szereplő kérelmek vehetők figyelembe (2013. szeptember 13-i Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung kontra Bizottság ítélet, T-73/08, nem tették közzé, EU:T:2013:433, 43. pont; 2018. október 24-i Epsilon International kontra Bizottság ítélet, T-477/16, nem tették közzé, EU:T:2018:714, 46. pont).
- 86 Továbbá az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a keresetlevélben korábban közvetlenül vagy hallgatólagosan megfogalmazott jogalap kiegészítéséből álló, ahhoz szorosan kapcsolódó jogalapot elfogadhatónak kell tekinteni (lásd: 2018. november 8-i „Pro NGO!” kontra Bizottság ítélet, T-454/17, EU:T:2018:755, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 87 A jelen ügyben kétségtelenül igaz, hogy – ahogyan azt a Tanács előadja – a szóban forgó kártérítési kérelmet nem fogalmazták meg a keresetlevélben. Ugyanakkor a felperest állítólagosan ért vagyoni kár a kereset benyújtását, vagyis 2010. június 16-át követően bekövetkezett ténybeli háttérbe illeszkedik, miközben a felperes szerint kapcsolódik a felperes által az EUPM-nél állítólagosan elszenvedett és a keresetlevélben említett lelki zaklatási cselekményekhez. Egyrészt a felperes a kereset megindításának időpontjánál későbbi orvosi igazolásokra hivatkozik annak bizonyítása érdekében, hogy 2010 augusztusától betegszabadságon volt, egészen az EUPM-hez való kirendelésének végéig, és hogy e betegszabadságot a felperes által az EUPM-nél állítólagosan elszenvedett zaklatási időszakoknak kell tulajdonítani. Másrészt a felperes a 2011. februári és márciusi elektronikus levelekre támaszkodik annak bizonyítása érdekében, hogy a 2010. évre vonatkozó kiküldetési támogatás egy részében a betegszabadságához kapcsolódó munkából való távolléte miatt nem részesülhetett. E tényezők a keresetlevél benyújtása és a válasz közötti időszakban, a T-271/10. sz. ügyben folytatott eljárás írásbeli szakaszában merültek fel, és azokra a felperes a válaszában hivatkozott, amelyben a szóban forgó kártérítési kérelmet is előterjesztette.
- 88 E körülmények között ellentétes lenne a gondos igazságszolgáltatással és a pergazdaságosság követelményével a felperes arra való kötelezése, hogy új keresetet indítson az állítólagos lelki zaklatása következtében állítólagosan őt ért vagyoni kár megtérítése iránt. Következésképpen e kérelem elfogadható.
- 89 Ezenkívül, mivel a Tanács előadja, hogy a felperes által a fellebbezés tárgyában hozott második ítéletre vonatkozó észrevételekben említett bizonyos körülmények újak, következésképpen elfogadhatatlanok, meg kell állapítani, hogy a Tanács által hivatkozott pontban a felperes lényegében egy olasz bíróság 2020. január 21-i végzésére alapított érvet terjeszt elő, és a megtámadott határozatok által lényegében a szakmai hírnevében okozott nem vagyoni kár fennállását kívánja bizonyítani. A felperes e célból benyújtja a szóban forgó határozatot, amely a felperes panasza alapján eljárást rendel el egy 2011 áprilisában közzétett cikk szerzője ellen. A felperes előterjeszti az említett cikket is, amely szerinte a jelen ügy tényállására vonatkozik, és rá nézve rágalmozó jellegű.
- 90 Az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése értelmében az eljárás szóbeli szakaszának befejezését, illetve a Törvényszék azon határozatát megelőzően, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határozzon, a felperes és az alperes kivételesen további bizonyítékokat terjeszthet elő vagy ajánlhat fel, feltéve hogy a késedelmes előterjesztés vagy felajánlás igazolt. Ezen elvek alkalmazandók a hatályon kívül helyezést és visszautalást követő jelen eljárás során, mivel az ugyanazon jogvita részleges meghosszabbításának minősül, amely a keresetlevél benyújtásával kezdődött (lásd ebben az értelemben: 2018. december 13-i Kakol kontra Bizottság ítélet, T-641/16 RENV és T-137/17, nem tették közzé, EU:T:2018:958, 70. pont).

- 91 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a felperes által a 2020. február 17-i észrevételeihez mellékelte végzést korábban nem lehetett benyújtani, mivel az említett végzés 2020. januári keltezésű. Következésképpen tekintettel arra, hogy e végzést a közelmúltban hozták, annak benyújtása elfogadható (lásd ebben az értelemben: 2018. április 23-i Verein Deutsche Sprache kontra Bizottság ítélet, T-468/16, nem tették közzé, EU:T:2018:207, 20. pont).
- 92 Ezzel szemben, ami a 2011 áprilisában közzétett cikket illeti, a felperes nem hivatkozik olyan különleges körülményekre, amelyek igazolnák annak a fellebbezés tárgyában hozott második ítéletre vonatkozó észrevételeinek melléklétében, vagyis az említett cikk közzététele után több évvel történő benyújtását. E körülmények között e bizonyítékot elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

Az ügy érdeméről

- 93 A felperes azt állítja, hogy az EUPM jogellenes magatartása kárt okozott neki. Egyrészt a felperest nem vagyoni kár érte az átcsoportosítása és „visszaminősítése” következtében az egészségét, becsületét, méltóságát és szakmai jóhírnevét ért kár miatt. Másrészt nem vagyoni kár érte az EUPM-en belüli zaklatás miatt. Ezzel kapcsolatban a felperes az egészségét ért kárra hivatkozik. A felperes úgy véli, hogy a kártérítés összegét *ex aequo et bono* 30 000 euróban kell megállapítani. A felperes pontosítja, hogy a kártérítés megítélése az egyetlen módja a megtámadott határozatok jogellenessége jóvátételének. Ezenkívül a válaszban azon kár megtérítését kéri, amely abból ered, hogy betegszabadsága miatt nem részesülhetett kiküldetési támogatásban. Ez a kár 8000 eurót tesz ki.
- 94 A Tanács megjegyzi, hogy a keresetlevél nem tartalmaz semmilyen ténybeli körülményt a felperes becsületét ért kár fennállását illetően. A Tanács a felperes egészségében okozott kár fennállását illetően megjegyzi, hogy a felperes nem bizonyítja az átcsoportosítása és az egészségi állapota közötti okozati összefüggés fennállását. A Tanács ezenkívül előadja, hogy a felperes válaszában olyan új bizonyítékokat terjesztett elő, amelyek az átcsoportosítása után bekövetkezett eseményeken alapulnak, ennél fogva nem szolgálhatnak a megtámadott határozatokkal fennálló szükséges okozati összefüggés megállapítására. A 8000 euró összegű kártérítés iránti kérelmet illetően a Tanács azt állítja, hogy a felperes nem bizonyította a szóban forgó kár és az átcsoportosításról szóló határozat közötti közvetlen és biztos okozati összefüggést. A Tanács hozzáteszi, hogy a kiküldetési támogatás összege nem változott a felperes Banja Lukába történő átcsoportosításával. Egyébiránt a Tanács vitatja, hogy a megtámadott határozatok esetleges megsemmisítése hatékony érvényesülésének hiánya további kár megtérítéséhez való jogot vonna maga után.
- 95 Mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy a felperes kártérítési kérelme az Uniónak a szerveit állítólagos jogellenes magatartása miatt fennálló szerződésen kívüli felelősségének rendszerén alapul.
- 96 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Unió EUMSZ 340. cikk második bekezdése szerinti szerződésen kívüli felelősségének megállapításához több feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető valamely jogszabály kellően súlyos megsértésének fennállása, a kár tényleges jellege, valamint az aktus kibocsátóját terhelő kötelezettség megsértése és a sérelmet szenvedett személyek kára közötti okozati összefüggés fennállása (lásd: 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 97 A jelen ügyben elsősorban a felperesnek az átcsoportosítása által okozott nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, ha a kártérítési kérelem a megsemmisített aktus jogellenességén alapul, a Törvényszék által kimondott megsemmisítés önmagában megfelelő és főszabályként elégséges jóvátételét jelenti minden olyan nem vagyoni kárnak, amely a felperest esetlegesen érte (lásd: 2015. szeptember 18-i Wahlström kontra Frontex ítélet, T-653/13 P, EU:T:2015:652, 82. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 98 Mindazonáltal a Törvényszék kimondta, hogy valamely aktus megsemmisítése – amennyiben nem érvényesülhet hatékonyan – önmagában nem jelentheti a megsemmisített aktussal okozott teljes nem vagyoni kár megfelelő és elégséges jóvátételét (2015. szeptember 18-i Wahlström kontra Frontex ítélet, T-653/13 P, EU:T:2015:652, 83. pont).
- 99 Márpedig, mivel a jelen ügyben a felperes kirendelése 2010 végén ért véget, és az EUPM megbízatása 2012-ben lejárt, a megtámadott határozatok megsemmisítése nem érvényesülhet hatékonyan, és nem jelentheti a felperest ért nem vagyoni kár megfelelő és elégséges jóvátételét.
- 100 Meg kell tehát határozni, hogy a megtámadott határozatoknak a fenti 48–82. pontban megállapított jogellenessége a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértésének minősül-e, és hogy a felperes bizonyította-e az e jogellenességgel kapcsolatos kár fennállását.
- 101 A jogellenes magatartás fennállására vonatkozó feltételt illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében valamely jogi aktus jogellenességének megállapítása – bármilyen sajnálatos is – nem elegendő annak megállapításához, hogy az Unió szerződésen kívüli felelőssége megállapításának az intézményeknek felrótt magatartás jogellenességére vonatkozó feltétele teljesül (lásd: 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E feltétel olyan jogszabály kellően súlyos megsértésének megállapítását követeli meg, amelynek célja, hogy magánszemélyek számára jogokat keletkeztessen. Ilyen jogsértés akkor állapítható meg, ha magában foglalja a mérlegelési jogkörre vonatkozóan előírt korlátoknak az érintett intézmény általi nyilvánvaló és súlyos megsértését, és e vonatkozásban figyelembe kell venni a megsértett szabály egyértelműségének és pontosságának fokát, valamint a megsértett szabály által az uniós hatóság részére biztosított mérlegelési mozgástér terjedelmét (lásd: 2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 29. és 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 102 A jelen ügyben bizonyítást nyert, hogy a megtámadott határozatok hatáskörrel való visszaélést valósítanak meg, mivel azokat a hivatkozott céloktól eltérő és nem jogszerű célok elérése érdekében hozták meg, nevezetesen azért, hogy a felperest megbüntessék amiatt, hogy az egyik munkatársával az EUPM irányításával kapcsolatos állítólagos szabálytalanságokat jelentettek be.
- 103 Az ilyen jogsértést, amelyet olyan összefüggésben követtek el, amelyben az uniós intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, és a Törvényszék általi felülvizsgálat korlátozott (lásd a fenti 43. és 49. pontot), különösen súlyosnak kell tekinteni, és az az Unió felelősségének megalapozására alkalmas, kellően súlyos jogsértésnek minősül.
- 104 Mindenesetre a jelen ügyben a jogellenesség megállapítása önmagában elegendő ahhoz, hogy az Uniónak a kirendelt nemzeti szakértőknek okozott károkért fennálló felelősségének megállapításához szükséges három feltétel közül az elsőt teljesítettnek lehessen tekinteni.
- 105 Ugyanis az EUMSZ 270. cikk és a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikke szerinti közszolgálati bírósági eljárásokat – beleértve a tisztviselőnek vagy alkalmazottnak okozott kár megtérítésére irányuló eljárásokat is – az EUMSZ 268. cikk és az EUMSZ 340. cikk második bekezdése keretében az Unió szerződésen kívüli felelősségét szabályozó általános elvekből következő szabályokhoz képest egyedi és különleges szabályok jellemzik. Többek között a személyzeti szabályzathoz ugyanis kitűnik, hogy bármely más magánszemélytől eltérően az Unió tisztviselője vagy alkalmazottja különleges kölcsönös jogok és kötelezettségek egyensúlyát magában foglaló, az intézménynek az érintett irányába fennálló gondoskodási kötelezettségében tükröződő munkajogi viszonytal kapcsolódik ahhoz az intézményhez vagy szervhez, amelytől függ (lásd: 2010. december 16-i Bizottság kontra Petrilli ítélet, T-143/09 P, EU:T:2010:531, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy a jogellenesség megállapítása önmagában elegendő annak kimondásához, hogy az Uniónak az uniós közszolgálattal kapcsolatos jog megsértésével a tisztviselőinek és alkalmazottainak okozott kárért való

felelőssége megállapításának három feltétele közül az első teljesült (2011. július 12-i Bizottság kontra Q ítélet, T-80/09 P, EU:T:2011:347, 45. pont). A fenti 44. pontban kifejtett okokból ezen elvek *mutatis mutandis* alkalmazandók a jelen ügghöz hasonló esetben.

- 106 Ebből következik, hogy második lépésben meg kell vizsgálni, hogy a megállapított jogsértés tényleges és biztos nem vagyoni kárt okozott-e a felperesnek, és egyúttal meg kell e tekintetben bizonyosodni arról, hogy ez a kár e jogsértés közvetlen következménye (lásd ebben az értelemben: 2017. április 4-i Ombudsman kontra Staelen ítélet, C-337/15 P, EU:C:2017:256, 127. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben pontosítani kell, hogy noha a bizonyíték felajánlása nem tekintendő szükségszerűen a nem vagyoni kár elismerése feltételének, a felperesnek legalább azt kell bizonyítania, hogy az érintett intézménynek felrótt magatartás alkalmas volt arra, hogy ilyen kárt okozzon neki (2009. július 16-i SELEX Sistemi Integrati kontra Bizottság ítélet, C-481/07 P, nem tették közzé, EU:C:2009:461, 38. pont).
- 107 A felperes arra hivatkozik, hogy nem vagyoni kár érte az átcsoportosítása következtében az egészségét, becsületét, méltóságát és szakmai jóhírnevét ért kár miatt. A felperes továbbá igazságtalanság és szorongás érzésére hivatkozik, amelyet az okozott, hogy jogai elismerése érdekében bírósági utat kellett igénybe vennie. Ezenkívül emlékeztet arra, hogy átcsoportosítása és „visszaminősítése” az EUPM-en belül elkövetett állítólagos szabálytalanságok bejelentésének közvetlen következménye volt. [REQ 78, REPL 33, Obs Req RENV II 83–85]
- 108 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a „senior” álláshelyről „nem senior” álláshelyre való olyan átcsoportosítás, amelyre az állítólagos szabálytalanságok bejelentésével összefüggésben került sor, és amelyet a Törvényszék hatáskörrel való visszaélés miatt jogellenesnek minősített, alkalmas arra, hogy az érintett személyben többek között a méltósága és becsülete megsértésének, igazságtalanságnak, valamint szorongás érzését keltse, amelyek kártérítésre alapot adó kárt okoznak. Ezenkívül az ilyen kár közvetlen kapcsolatban áll a megtámadott határozatok jogellenességével, és e jogellenesség az ilyen kár meghatározó okának minősül. Ezt a megállapítást egyébként megerősíti a felperes által benyújtott 2010. augusztus 23-i orvosi igazolás, amelyből többek között kitűnik, hogy a felperes átcsoportosítása és annak körülményei hatással voltak a felperes lelki egészségére.
- 109 Ennélfogva, és a jelen ügy körülményeire tekintettel meg kell állapítani, hogy méltányossági alapon 30 000 euró megítélése azon nem vagyoni kár megfelelő megtérítésének minősül, amely a felperest amiatt érte, hogy őt a megtámadott határozatokkal átcsoportosították Banja Lukába.
- 110 Másodsorban, ami a felperesnek a lelki zaklatásából eredő nem vagyoni kár megtérítésére irányuló kérelmét illeti, a felperes a megtámadott határozatok által előírt átcsoportosításon és „visszaminősítésen” túl más, akár az említett határozatokat megelőző, akár azt követő cselekményekre hivatkozik. A felperes a megtámadott határozatok meghozatalát megelőző zaklatásra utaló jelként arra hivatkozik, hogy a kirendelése során kizárták az EUPM fő tevékenységeiből, a megtámadott határozatok meghozatalát követő eseményként pedig az EUPM főparancsnokságán a telefonvonalának korlátozására, az irodája kiürítését sürgető „nagyon agresszív” elektronikus levélre és a szabadsága kivételével kapcsolatos indokolatlan nehézségekre utal. A válaszban a felperes az általa zaklatásnak minősített további cselekményekre hivatkozik, mint például egy kiküldetés részleges megsemmisítése, megmaradt szabadságának csökkentése, a férfiak és nők közötti koordinációs tanácsból való kizárása, valamint a választottbírók elnökeként betöltött tisztsége meghosszabbításának elmaradása.
- 111 Még ha feltételezzük is, hogy a megtámadott határozatok elfogadását önmagában lelki zaklatásnak lehet minősíteni, elegendő megállapítani, hogy már elismerésre került a felperest a megtámadott határozatok által Banja Lukába történt átcsoportosítása miatt ért teljes nem vagyoni kár megfelelő megtérítése (lásd a fenti 97–109. pontot). Ennek keretében az említett határozatoknak a felperes mentális egészségére gyakorolt negatív hatásait is figyelembe vették. A felperes által hivatkozott többi körülmény a

benyújtott bizonyítékok alapján nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a megtámadott határozatok sorozatos lelki zaklatás részét képeznék. E körülmények között nem ítélt meg további kártérítés a felperes lelki zaklatásából eredő nem vagyoni kár ellentételezésére.

- 112 Harmadsorban, ami a felperest állítólagosan amiatt ért 8000 euró összegű vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet illeti, hogy a lelki zaklatásból eredő betegszabadsága miatt nem részesülhetett kiküldetési támogatásban, meg kell állapítani, hogy a Tanács szerződésen kívüli felelőssége e címen nem állapítható meg.
- 113 A felperes által előadott érvek ugyanis nem kellően pontosak és világosak ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, hogy a szerződésen kívüli felelősség megállapításához szükséges feltételek a jelen ügyben teljesülnek. Pontosabban a felperes által szolgáltatott bizonyítékok nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy okozati összefüggés áll fenn az állítólagos lelki zaklatása és azon egészségügyi problémák között, amelyek abban az időszakban következtek be, amikor nem részesült kiküldetési támogatásban. Mivel a felperes egy orvosi igazolásra hivatkozik, meg kell állapítani, hogy noha ezen igazolás bizonyítja, hogy a felperesnél a munkahelyen történt lelki zaklatás „depressziót” okozott, annak megállapítását nem teszi lehetővé, hogy az említett betegség lelki zaklatásból ered, mivel az ilyen zaklatás fennállásának megállapításához az igazolás kibocsátója szükségszerűen kizárólag csak a felperesnek az EUPM-en belül fennálló munkakörülményeire vonatkozó leírására támaszkodott (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 17-i CQ kontra Parlament ítélet, F-12/13, EU:F:2014:214, 127. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül, ahogyan az a fenti 111. pontban már megállapítást nyert, a felperes nem bizonyította olyan körülmények fennállását, amelyek lelki zaklatásra utaló körülményeknek tekinthetők. Egyébiránt a felperes jelzi, hogy megtagadta a munkavégzésnek a kirendelése alatti folyamatosságára vonatkozó nyilatkozat aláírását, lemondva ezáltal a kiküldetési támogatásról, anélkül hogy bizonyította volna, hogy a betegszabadsága alatt nem részesülhetett a szóban forgó támogatásban.
- 114 A fentiek összességéből következik, hogy a kártérítési kérelemnek annyiban kell helyt adni, amennyiben az a megtámadott határozatok által okozott nem vagyoni kár megtérítésére irányul, ezt meghaladó részében pedig el kell utasítani.

A pervezető intézkedések iránti kérelmekről

- 115 A felperes a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 64. cikke alapján pervezető intézkedések elrendelését kérte. E kérelmeiben a felperes egy levél benyújtását kérte, amelyet az EUPM polgári műveleti parancsnoka állítólag az olasz hatóságoknak küldött a felperesnek az EUPM-ből való indokolatlan távolmaradása tárgyában, valamint az EUPM 2009 novemberében hatályos oltási politikájára vonatkozó dokumentumok benyújtását.
- 116 Mivel e kérelmek nem tartalmaznak semmilyen releváns információt, amely lehetővé tenné a jelen jogvita megoldása szempontjából való hasznosságuk értékelését, azokat el kell utasítani.

A költségekről

- 117 A Törvényszék eljárási szabályzatának 219. cikke szerint a Törvényszék megsemmisítést és visszautalást követő határozataiban a Törvényszék határoz egyrészt az előtte indított eljárásokkal, másrészt pedig a Bíróság előtti fellebbezési eljárásokkal kapcsolatos költségekről. Mivel a fellebbezés tárgyában hozott második ítéletben a Bíróság hatályon kívül helyezte a visszautalást követően hozott ítéletet, a költségekről pedig nem határozott, a Törvényszék feladata, hogy a jelen ítéletben határozzon az előtte indított eljárásokkal kapcsolatos összes költségről, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti kérelemmel és az első visszautalást követő eljárással kapcsolatos költségeket, valamint a C-455/14. P. és a C-413/18. P. sz. ügyben lefolytatott fellebbezési eljárások költségeit.

- 118 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 119 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (3) bekezdése értelmében részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Azonban, ha az ügy körülményei alapján indokoltnak látszik, a Törvényszék határozhat úgy, hogy a fél saját költségein felül viseli a másik fél költségeinek egy részét is. Egyébiránt az eljárási szabályzat 135. cikkének (1) bekezdése szerint kivételesen, ha az a méltányosság alapján indokolt, a Törvényszék határozhat úgy, hogy a pervesztes felet a saját költségein felül a másik fél költségei csak egy részének viselésére kötelezi, vagy e címen nem kötelezi a költségek viselésére.
- 120 A jelen ügyben, tekintettel az ügy összes körülményére, és különösen arra a tényre, hogy a Tanács több eljárást követően a kérelmei lényegét tekintve pervesztes lett, a Tanácsot kell kötelezni a felperesnél és magánál a Tanácsnál a jelen eljárással, valamint a T-271/10., a T-271/10. R., a T-271/10. RENV., a C-455/14. P. és a C-413/18. P. sz. ügyekben folytatott eljárásokkal kapcsolatban felmerült költségek viselésére. A felperes azon kérelmét illetően, hogy a költségeket 8%-os kamattal növeljék, elegendő megállapítani, hogy az ilyen kérelem idő előtti és arról adott esetben a költségek megállapítására irányuló eljárásban kell határozni.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék megsemmisíti az Európai Unió Bosznia-Hercegovinában folytatott rendőri missziója (EUPM) személyzeti vezetője által aláírt, 2010. április 7-i azon határozatot, amelyben H-t átcsoportosították *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* munkakörbe a Banja Luka-i (Bosznia-Hercegovina) regionális irodába, valamint a Bosznia-Hercegovinában folytatott EUPM-ről szóló, 2009. december 8-i 2009/906/KKBP tanácsi határozat 6. cikke szerinti EUPM-misszióvezető által aláírt, 2010. április 30-i határozatot, amelyben pontosították a felperes átcsoportosításának operatív indokát.
- 2) A Törvényszék az Európai Unió Tanácsát arra kötelezi, hogy fizessen meg H részére 30 000 eurót.
- 3) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.
- 4) A Tanács maga viseli saját költségeit, továbbá köteles viselni a H részéről a jelen ügyben, valamint a T-271/10., a T-271/10. R., a T-271/10. RENV., a C-455/14. P. és a C-413/18. P. sz. ügyekben felmerült költségeket.

Collins

Kreuschitz

Csehi

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. november 18-i nyilvános ülésen.

Aláírások